

stille indenfor denne Lovs Ramme til et Projekt, der skal fyldestgøre de arkitektoniske, praktiske og andre Hensyn. Jeg gør det yderligere, fordi det er min faste Overbevisning, at paa det Grundlag, som Loven af 1903 har lagt, vil man ikke kunne faa nogen bedre Løsning end den, som her bydes. Andre ville kunne have en anden Mening. Jeg ved meget vel, der er mange, der have det, men til dem vil jeg til Slut kun sige: Tager man nu ikke dette Projekt, mine Herrer, hvad er det saa, der aabner sig Udsigt til? Ja, ser man paa, hvad man i det andet Ting, fra deres Side, som ere Modstandere af dette Forslag, stiller op, saa ville De Herrer jo være klare over, at der, naar man forlader dette Projekt, ikke er Tale om straks at gaa over til et andet, altsaa om at vælge mellem to eller flere Projekter. Nej, som jeg allerede nævnte før, man har ikke fra Modstandernes Side i det andet Ting villet knytte sig til noget som helst af de 63 Projekter, vi nu have haft fremme i de to Konkurrencer og siden. Det eneste Alternativ, man har budt, var en ny Konkurrence, oven i Købet paa et endnu videre Grundlag end det, som Loven af 1903 har lagt, idet ogsaa de omliggende Grunde og Bygninger skulde kunne inddrages, saa at der altsaa var en endnu større Mulighed for at svømme ud i en Uendelighed af Projekter end efter Loven af 1903, hvis Opgave netop var at begrænse og samle Tankerne, ikke at sprede dem. Jeg vil hertil kun føje en Henvisning til den Udtalelse, der ved Behandlingen af Loven i 1903 her i Tinget kom fra Ordføreren for Tingets relative Flertal, idet han Sp. 255 udtalte: „Jeg haaber, det vil lykkes at gennemføre dette Forslag, og at det ikke vil møde ny Hindringer paa sin Vej. Man er jo bange for Hindringer. Man spørger: bliver det ogsaa til Virkelighed, er det ikke et Forsøg, der kun udmunder i Kommissioner, Tegninger osv., men ikke fører til et Slots Opførelse. I den Retning føler jeg mig beroliget derved, at der fremkom i det andet Ting bestemte Udtalelser fra Ordføreren, hvori han sagde, at dette Forslag skulde betyde en Genopførelse. Det var Grundtanken, og den højtærede Minister sluttede sig dertil“. Heri ser jeg Vidnesbyrd om, at der fra betydningsfuld Side i dette Ting næres samme Frygt for, hvad et saadant Alternativ, en saadan Udsigt til ny Konkurrence, ny Planer vil betyde, som jeg nærer. Det vil sikkert betyde en Skrinlæggelse af dette Projekt og af et-

hvert Forsøg paa at genopføre Christiansborg Slot i alt Fald i en Aarrække. Hermed tillader jeg mig at anbefale det forelagte Projekt til det høje Tings Vedtagelse.

Carstensen: Den højtærede Minister har fremhævet de væsentligste Træk i den Udvikling, som den foreliggende Sag har gennemløbet. Jeg skal forsøge paa at fremhæve de Momenter, som have bestemt min Stilling til Spørgsmaalet. Der er vist ikke nogen Tvivl om, at da Loven af 15. November 1903 var bleven stadfæstet, var der en Følelse af Tilfredshed hele Landet over. Alle betragtede det som en Lettelse for en stor Tyngsel at blive fri for den modbydelige Ruin, som skamskænder vor By. Tanken herom var endnu mere fremtrædende end Tanken om eventuelt at faa et nyt Slot. Det er nemlig en Kendsgerning, at fremmede, som se Ruinen, trække paa Skuldrene paa en Maade, der ikke er smigrende for det danske Folk. Naar altsaa Forholdet var det, at der da var Tilfredshed, men vi nu staa overfor en meget haard Strid i det andet Ting og en stærk Bølgegang rundt om i Bladene og blandt Folk i Almindelighed, saa undrer man sig. Indtil den nedsatte Kommission havde afgivet sin Indberetning om de præmierede Projekter — hvilke Projekter vare indstillede af et Underudvalg bestaaende af 11 Medlemmer, der med Undtagelse af et enkelt Medlem havde stemt for dem, men saaledes, at ogsaa dette enkelte Medlem havde billiget Thorvald Jørgensens Projekt — hørte man intet. Naar man fastholder dette og endvidere fastholder den Kendsgerning, der allerede er berørt af den højtærede Minister, at Kommissionen uforandret vedtog, at de af Underudvalget udpegede Projekter præmieredes, og at den til sin Indstilling fjøede et enstemmig udtalt Ønske om ikke at udskrive nogen ny Konkurrence, saa ser det forunderligt ud, at der i Indberetningen til Ministeren dog er taget et Forbehold af 13 af Kommissionens 28 Medlemmer — Kommissionen talte oprindeligt 27, men senere forøgedes Antallet til 28 Medlemmer. Undersøger man saa Grunden til, at Kommissionen saaledes til sidst delte sig, er det meget let at forklare, hvorfor Flertallet stemte for at gaa videre paa den en Gang betraadte Vej. Det var, fordi det ønskede Thorvald Jørgensens eller et af de andre præmierede Projekter benyttet, og hertil havde jo ogsaa Mindretallet for saa vidt sluttet sig, som det gik ud fra, at bedre kunde der ikke bygges